

519.

Кога 'одатъ за невѣста.

„Зетащина, чуже земянине!
 Що си дошолъ во наша-ва земя?
 Аль си дошолъ 'оро да играме,
 Аль си дошолъ вино да пиеме,
 Аль си дошолъ каменъ да 'фжряме?“ —
 „Айви вие сестри непознайни!
 Не сумъ дошолъ 'оро да играме,
 Не сумъ дошолъ вино да пиеме,
 Не сумъ дошомъ каменъ да 'фжряме,
 Тукъ сумъ дошолъ по наша другачка.“

520.

Кога да одатъ по невѣста.

Раскаралъ съ Нико и Никола,
 На онаа 'убаа девойка;
 Нико велить я ке ж зе'а,
 А Никола я ке ж зе'а.
 Нико собра две хиляди сватой,
 А Никола три хиляди сватой.
 Помина'е низъ гора зелена;
 Нико вжрвить преку Нико-поле,
 А Никола преку Шаръ планина.
 На девойка аберъ ъ отиде;
 Девойка ю умна и разумна,
 Ми съ качи на диванъ високи,
 Що ми гя'ать *) чудо и големо!
 Къде вжрвѣтъ низъ гора зелена,
 Къде вжрвѣтъ две рала свато'и,
 По свато'и два млади зето'и.
 Пакъ си слегвить отъ диванъ високи,
 Си велить на своя мила майка:
 „А егиди моя мила майко!
 Я влези си во земни керали,
 Та отключи мои шаренъ ковчекъ,
 Извади ми две ризи зетоски;
 Я съ качифъ на диванъ високи,

*) Гледать.